Sfântul Cuvios Porfirie Kavsokalivitul: Bucuria lui Hristos vă vindecă!

Copilului său duhovnicesc căruia medicii i-au spus ceva despre starea sa de sănătate, Sfântul Porfirie i-a subliniat: „ Acum trebuie să-ți umpli sufletul cu Hristos, cu dragoste divină, cu bucurie. Bucuria lui Hristos te va vindeca. Când sunteți foarte obosiți, nu luați niciun medicament pentru slăbiciune. Trebuie să facem o mărturisirea generală, pentru ca rănile secrete ale sufletului tău să se vindece. Acest lucru ne va oferi ție și mie multă bucurie.” „Cuvintele Lui m-au impresionat, mai ales când a spus „bucuria lui Hristos te va vindeca”. Era prima dată când auzeam de o perspectivă atât de fericită de vindecare. Nu a fost un tratament binecunoscut, a fost un tratament al trupului și al sufletului ”.

(K. Giannitsiotis, Aproape de bătrânul Porphyrios, I. Hesych. Schimbarea la Față a Mântuitorului).

Ar fi o greșeală să credem că Sfântul Porfirie era împotriva medicinei. Până la urmă, cum poate fi împotriva medicinei și medicamentelor cel care a slujit decenii în Policlinica Sfântului Gherasimos din centrul Atenei și a fost asociat cu medici de toate specialitățile? Se știe că interesul său pentru medicină a fost foarte mare, atât de mare încât și-a cumpărat cărți de medicină pentru a învăța terminologia specifică diferitelor afecțiuni și pentru a putea alege împreună cu medicii tratamentul și uneori să-i ajute cu mintea sa pătrunzătoare. De altfel, nu au fost de puține momente când medicii, chiar și profesorii universitari, care erau copiii săi duhovnicești, în probleme grele cu care se confruntau în diagnosticarea stării unui pacient, apelau la Sfântul Porfirie și îi cereau părerea.

Cu toate acestea, atitudinea lui față de boală a fost cea la care a ajuns, desigur, medicina însăși: orice boală trebuie privită într-un mod universal, adică ca un simptom al stării psihosomatice a omului. Omul, conform credinței creștine, nu este doar un trup, nici doar un suflet. El este trup și suflet împreună, care sunt

conectate în așa fel încât să constituie o unitate indivizibilă. De aceea pentru Biserică moartea este considerată o taină – cum se desparte sufletul de trup! Deci pentru Sfântul Porfirie tot ce se întâmplă în trup afectează sufletul, la fel cum tot ce se întâmplă în suflet afectează trupul. „Este complicat", așa cum obișnuia să spună în glumă. Și cu siguranță sfântul a crezut ceea ce crede Biserica noastră și anume că orice boală este un rod al firii umane căzute în păcat. Dumnezeu nu l-a creat pe om pentru a suferi sau a muri – nemurirea era perspectiva omului ca expresie a relației sale ascultătoare și iubitoare cu Creatorul său. Dar neascultarea lui față de voința lui Dumnezeu a adus în cele din urmă natura sa coruptă și schimbătoare la decădere și la moarte. „Prin păcat vine moartea".

Dar Hristos, care a venit, ca Dumnezeu Întrupat, l-a restaurat pe om. Asumarea lui despre natura umană a fost vindecarea omului – cu Hristos cauza rănilor sufletești și a morții, a păcatului a fost desființată, iar omul a câștigat din nou posibilitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Persoana credincioasă lui Hristos, integrată prin sfântul botez în trupul mistic al lui Hristos, Biserica ca mădular al Său, poate păstra chipul lui Dumnezeu curat și poate merge spre asemănarea Lui. Vindecarea omului înseamnă astfel restabilirea relației sale cu Dumnezeul în Treime. Din acest punct de vedere, Sfântul Porfirie a luat ca bună vindecarea omului, atâta timp cât se extinde în dragoste față de Hristos. Dragostea pentru Hristos, adică respectarea sfintelor Sale porunci, înseamnă activarea harului de a fi mădular al Lui, Cel care restaurează nu numai sufletul, ci de foarte multe ori trupul omului. Iar dacă Domnul ține trupul bolnav și nu-l vindecă întotdeauna, aceasta se face spre binele credinciosului, pentru că îi oferă tot mai multe ocazii de îmbunătățire și sfințire duhovnicească.

„Îți este de ajuns harul Meu", i-a răspuns Domnul Apostolului Pavel, când acesta, istovit de vreo boală, L-a rugat să-l vindece. „Îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune."

Și da, boala devine astfel un vehicul de ascensiune duhovnicească și un înveliș al puterii lui Dumnezeu pentru om, dar sunt momente când până și trupul bolnav își dobândește sănătatea cu dragostea lui Dumnezeu, pe care o vedem și în Evanghelie în diversele ei minuni, dar care a și fost adesea subliniată de marele

Porfirie. Și pe aceasta se concentrează Sfântul în pasajul de mai sus. „Dacă îți umpli sufletul cu Hristos și cu iubirea și bucuria divină, atunci bucuria lui Hristos te va vindeca”. Tocmai pentru că, așa cum am spus, întoarcerea dinamică către Hristos, duce la locuirea Sa permanentă în existența omului, normalizându-l astfel mental și fizic, aducându-l pe calea creației sale originare.

Iată ce le-a spus altor frați: „Când cineva umblă în Hristos, atunci toate sistemele lui sunt pe orbita lor normală și toate glandele lui secretă ceea ce ar trebui” – sufletul și trupul funcționează corect atunci când omul îl întâlnește pe Dumnezeu în Hristos. S-a ajuns chiar la punctul în care Sfântul Porfirie a dezvăluit următorul lucru uimitor: „Cu dragoste pentru Hristos, cineva poate controla cancerul însuși!” Și cu siguranță un element care întărește decisiv această intrare in normalizare a omului este mărturisirea generală pe care sfântul o sugera adesea. Pentru că în ea credinciosul își dă seama de păcatele sale ascunse sau uitate, care adesea îl chinuie fără să știe. Deci păcatul este o rană, Hristos și sfințirea este leacul. Într-adevăr, cea mai „încântătoare perspectivă de vindecare”. S-a ajuns chiar la punctul în care sfântul a dezvăluit următorul lucru uimitor: „Cu dragoste pentru Hristos, cineva poate controla cancerul însuși!” Și cu siguranță un element care întărește decisiv această normalitate a omului este mărturisirea generală pe care sfântul o sugera adesea. Pentru că în ea credinciosul își dă seama de păcatele sale ascunse sau uitate, care adesea îl chinuie fără să știe. Deci păcatul este o rană, Hristos și sfințirea este leacul.

Într-adevăr, este cea mai „încântătoare perspectivă de vindecare”.

Traducere și adaptare din:

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΑ ΣΕ ΓΙΑΤΡΕΨΕΙ!

NECESITĂ MULTĂ MUNCĂ!

SFÂNTUL CUVIOS PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

„ Nu se poate deveni creștin prin lene, ai nevoie de muncă, de multă muncă. Totul este ca omul să-L iubească pe Hristos și toate problemele sunt rezolvate ” (Sfântul Porfirie Kavsokalivitul)

Lenea este socotită de sfinții noștri Părinți drept rodul primului copil al egoismului (esența păcatului), filandia. Egotismul sau egoismul are trei ramuri centrale, care la rândul lor dau naștere tuturor păcatelor lumii: avariția, ambiția, egocentrismul. Deci lenea, care este atât de dezinvolt și nerecunoscut „lăudată” de mulți în timpul nostru, trebuie tratată tocmai ca o problemă spirituală, ca un impuls care, dacă este lăsată, va duce la tot felul de afectiuni. Nu întâmplător, de la începuturile omenirii, munca a fost caracterizată ca cea mai importantă virtute, o caracterizare bazată pe fiziologia omului, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru, conform cuvintelor revelatoare ale Domnului Iisus Hristos, este un Dumnezeu lucrător – „ Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez.”(Ioan 5; 17), a spus El, și nu numai cu creația lumii și a omului, ci întotdeauna cu energia Sa proniatoare pentru cei care îi îndreaptă către destinația lor finală, includerea lor totală „în El”.

Din acest punct de vedere, este normal ca omul să lucreze, să fie necontenit în mișcare și pe drum, în direcția pe care i-a stabilit-o Însuși Creatorul: asemănarea cu El. Nu întâmplător, din momentul în care omul este așezat în grădina Edenului de către Tatăl său, el primește porunca: „ lucrați și păstrați-l ”, pentru a-și păstra natura soră care este a lui Dumnezeu și a lucra asupra ei mai ales asupra lui însuși, care ar trebui să fie prioritatea lui. „ Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.”(Matei 6; 33), a afirmat Domnul, ceea ce a spus și mai clar ucenicilor Săi și evreilor din vremea Lui: „ Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viaţa veşnică şi pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl.”(Ioan 6; 27), adică în Sine, urmând sfintele Sale porunci.

Prima sarcină a omului este să se mobilizeze cu harul lui Dumnezeu, astfel încât

el să fie acolo unde îl îndreaptă voința lui Dumnezeu, ceea ce va însemna dragoste pentru Dumnezeu și pentru semeni și bineînțeles și pentru natura lui soră. Rezultatul este cert, pentru că Creatorul l-a promis: omul va fi un mic dumnezeu care se va bucura de prezența Creatorului său și va trăi în paradisul său. În această situație, problemele nu există, sau chiar dacă există, ele sunt considerate sub o cu totul altă perspectivă: ca mijloc de promovare către îndumnezeirea sa.

Sfântul Porfirie confirmă prin cuvintele sale acest adevăr, pe care cu siguranță îl cunoștea pentru că l-a trăit.

Traducere și adaptare din:

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΝ